

זֶה הַשְּׁעָר לְהַצְדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

הַלּוֹלָא דְרֵשֶׁב"י

דְּרֵשָׁה לְשִׁמְחַת ל"ג בְּעֶמֶד
בְּהִיכְלָא דְרֵשֶׁב"י בְּמִירוֹן
שְׁנַת תשע"ב

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העזלקמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
סיון תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

תִּכּוּן הָעֲנִינִים

- א ..... מִמְּנוּ יֵרָאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ.
- ג ..... רשב"י מְבַרֵךְ אֶת הַבָּאִים אֵלָיו.
- ג ..... כָּל אֶחָד יְכוּל לְהוֹשִׁיעַ בְּזִכּוֹת רשב"י.
- ג ..... קִדְשַׁת הַמוֹעֲדִים.
- ד ..... לְמַדּוֹ תוֹרָתִי.
- ה ..... בְּדוֹרְנוּ מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּזֵהָר וְתַקּוּנִים וְכַתְּבֵי הָאֶרֶץ, כָּל עֵסֵק תוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ.
- ו ..... טַעַם לְמָה נִקְרָא יוֹם פְּטִירָתוֹ בְּשֵׁם "הַלּוּלָא".
- ז ..... ל"ג לְעֹמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוֹעַ הַחֲמִישִׁי הוּא גִמְרַת הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב.
- ח ..... מַעֲשֵׂה נוֹרָא מֵהָאֲרִיז"ל וּבַעַל הַחֲרָדִים שֶׁרְקָדוּ בִּיחַד עִם רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּל"ג בְּעֹמֶר.
- ח ..... לְמוֹד הַזֵּהָר בְּהַלּוּלָא דְרַשְׁב"י.
- ח ..... לְמוֹד תוֹרַת הַנְּסֻתָר בְּמִירוֹן.
- ט ..... תִּבְתַּת "שְׂמַעוֹן" הִיא חַיִּית הַתְּנָא.
- ט ..... אֲתֵדְבָקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא.
- י ..... לְמוֹד אֲדָם כְּשֶׁר תוֹרַת רַשְׁב"י גוֹרֵם נְשִׁיקוֹן הַדְּדִין.
- י ..... רַבֵּי בְרוּךְ מִמְּעֻזֵיבוֹז נְכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּו עֲלֵינוּ אָמוֹן, נִהַג בְּכָל ל"ג בְּעֹמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סַפְרֵי הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ.
- י ..... רַבֵּי יִצְחָק אֵיזִיק מֵאִידִיטְשׁוֹב לְמַד וְשָׁנָה בַּסֶּפֶר הַקְּדוֹשׁ "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מֵאָה וְאַחַד פְּעֻמִּים.
- יא ..... הַתְּפִלָּה עַל קַבְרֵי צְדִיקִים, אֶפְלוּ יַחִיד וּבְלֵי כֹּנָה שְׁלֵמָה, מִתְּקַבְּלַת כַּתְּפִלַּת צְבוּר.
- יא ..... זְכוּת הַרְשֵׁב"י מְסִיעַת לְהַבָּא לְטָהָר.
- יג ..... מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מַלְיָם תוֹרָה.
- יד ..... תִּקְבַּל אֶת הַשְּׂכָר כְּנֹגֵד כָּל אֶחָד.
- יד ..... נִהְיִיתָ הַעֲשִׂיר הַכִּי הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנֵר.
- טז ..... "הַחֲלָשׁ יֵאמֵר גְּבוּר אָנִי".

הַלּוּלָא דְרֵשֶׁב"י

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּהּ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ, לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, לְאַקְמָא שְׂכִינְתָּא מֵעַפְרָא וּלְעִלּוּי שְׂכִינְתָּא עוֹזְנֵנוּ בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְזִכּוֹת כָּל הַיְהוּדִים, הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, "לְבַלְתֵּי יַדַּח מְמֵנוּ נִדְחָ", לְקַבֵּץ פְּזוּרֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה. "וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֶלְהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ".

בְּשֵׁם ה' נַעֲשֵׂה וְנַצְלִיחַ.

בְּרֵשׁוֹת הַתְּנָא הָאֱלָקִי קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, ר' שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר הַנְּמַצָּאִים כָּאֵן אַתְּנוּ לּוֹמְדֵי הַזּוֹהַר בְּמִירוּן.

בְּרֵשׁוֹת הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הַגַּה"צ הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנֵיהוּ יִשְׁשַׁכָּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וּבְרֵשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגָּאוֹנִים, רַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים שְׁאַרְגְּנוּ אֶת הַקְּבוּץ הַגְּדוֹל הַזֶּה, לְכַבּוֹד שְׂמִיחַת הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א וְכָל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. אֲנַחְנוּ מִיְחָלִים וּמַצְפִּים שְׁמִקִּידוּשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקְּבוּץ הַזֶּה, שְׁלוֹמִידִים בְּיַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל קְבוּץ שֶׁל 700 צְדִיקִים, תּוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְשֶׁב"י זִיע"א, וּמְקִימִים דְּבָרֵי הַרְשֶׁב"י הַקְּדוֹשׁ שְׁאַמֵּר (גיטין טו): שְׁנוּ מִידוּתִי "לְמַדּוּ תּוֹרַתִי", יָבִיא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה אֶת הַקְּבוּץ גְּלוֹיֹת בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

מִמְנוּ יִרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ

כ"ה שְׁזַכֵּינוּ וְקוּל הַזּוֹהַר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ, וּבְיַחְוּד מוֹפֵת וְדַגְמָא עֲבוּרָנוּ כ"ק הָאֲדַמּוּ"ר מִבְּעִלְזָא שְׁלִיט"א אֲשֶׁר הִנְהִיג בְּעֶדְתוֹ בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, אֶת הַלְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שְׁעוּרִים תְּמִידִים כְּסֻדְרָם. וּמִמְנוּ יִרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ כָּל רַאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת וְהָאֲדַמּוּרִי"ם הַדּוֹאֲגִים לְחַנוּךְ הַדּוֹר הַבָּא, שְׂיֵהִיו רְאוּיִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ, וַיִּפְּצוּ מַעֲיָנוֹת הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וַיּוֹרוּ עַל הַלְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ. וְכֵן הָאֲדַמּוּ"ר מִקְלוּיִזְנַבּוּרְג שְׁלִיט"א לְמַד זוה"ק בְּרַבִּים עִם אֱלָפִים אֲנָשִׁים בְּשְׁבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח.

גם בקרב תינוקות של בית רבן יחדרו את למוד הזוהר הקדוש, המסגל לגדל בנים המאירים את העולם בתורה ויראת שמים, כמו שמספר על האדמו"ר הקדוש מפעלזא זי"ע בהיותו ילד רך בשנים שֶׁכָּר עָבּוּרוֹ אָבּוֹ, מְלַמֵּד פֶּרְטִי שֵׁילְמֵד אֹתוֹ זוֹהַר.

וכן נהג גם אביו של האדמו"ר מוויזניץ, הצה"ק רבי חיים מאיר זי"ע, שֶׁדָּאָג לוֹ לְלַמּוֹד הַזּוֹהַר שֶׁל כָּל פֶּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעָה עִם מְלַמֵּד פֶּרְטִי. וְעַל יְדֵי הַזּוֹהַר הַקִּדּוּשׁ זָכּוֹ לְהִיטֵב צִדִיקֵי הַדּוֹר.

וְזֶהוּ מַה שֶׁקָּרָאנוּ בַּפֶּרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעָה (וַיִּקְרָא פָּרָק כ"א א'): "וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה אֱמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם". פִּירֵשׁ רַש"י אָמֹר, וְאִמְרַתְּ. לְהַזְהִיר גְּדוּלִים עַל הַקְּטַנִּים, פָּרוֹשׁ, שֶׁהַגְּדוּלִים שָׁבִדוּר יִזְהִירוּ וַיֵּאִירוּ אֶת הַקְּטַנִּים, יִחְבְּרוּ אוֹתָם עִמָּהֶם בְּעָבוּדָתָם, וּבְפָרְט כְּאֲשֶׁר הֵם רוֹאִים שֶׁהַקְּטַנִּים רוֹדְפִים אַחֲרֵיהֶם וַחֲפָצִים לְהַתְעַלּוֹת, יִחְבְּרוּ אוֹתָם יוֹתֵר. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר הַקִּדּוּשׁ שֶׁבְּזָמֵן הַגְּאוּלָּה יְלָדִים קְטַנִּים יִדְעוּ סוּדוֹת הַתּוֹרָה.

הַשָּׁנָה שְׁנַת הַגְּאוּלָּה בַּת קוֹל יוֹצֵאת וּמְכַרְזֵת - עוֹלוֹ וְהַתְּפַנְשׁוּ לְהִילּוּלָא דְבַר יוֹחָאֵי וְאִשְׁרֵי הַזּוֹכָה לְשְׂמוּעָה בְּלִבּוֹ הַכְּרִזַת הַבַּת קוֹל, וּבָא לְהַתְּחַבֵּר אֶל הַרְשָׁבִי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זֵיע"א, לְלַמֵּד תּוֹרָתָם וְלִינוּק שְׁפַע קְדוּשָׁה, לְזָכוֹת לְיִרְאַת שָׁמַיִם. וְאִמְרוּ תַלְמִידֵי חַכְמַיִם, שֶׁבְּלִי הַזּוֹהַר הַקִּדּוּשׁ אֵי אֶפְשָׁר לְזָכוֹת לָזֶה, כְּמִבְאָר בְּזוֹה"ק. וְמִי שֶׁזָּכָה לְהַתְּקַרֵּב לְהַרְשָׁבִי וְתוֹרָתוֹ הַקִּדּוּשָׁה, לְשֵׂאֵף וְלְהַתְּחַבֵּר אֵלָיו בְּכָל עֵת וּבְכָל רֵגַע וּבְכָל שְׁעָה, כְּכָל הָאֶפְשָׁר, עַד כָּאֵן.

הַיּוֹם הוּא ל"ג בְּעוֹמֶר, וְהַרְשָׁבִי פּוֹתֵחַ לָנוּ שַׁעַר מִיָּחִיד לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְהַתְּקַרֵּב אֶל הַרְשָׁבִי וְלִרְאוֹת "פִּנְיֵי" הַשְּׂכִינָה. בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא הוֹד שְׂבָהוֹד, כְּנֹדַע, וְכָל הָעוֹלָם כָּלוֹ יִתְחַבְּרוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן וַיֹּאמְרוּ בְּיָחִיד תְּקוּן מ"ח, שֶׁהַדְּפִסְנוּ יוֹתֵר מִחֻצֵי מְלִיּוֹן עֲתָקִים לְחֻלְקָם וְלְהַפִּיצָם בְּיִשְׂרָאֵל, לְכַבּוֹד הַיּוֹם הַקִּדּוּשׁ הַלוּלָא דַרְשָׁבִי וּמְחַלְקִים בַּחֲנָם, וְכָלֵם עוֹלָיִם זוֹזְכִים וְלוֹמְדִים וְרוֹקְדִים וּשְׂמַחִים לְכַבּוֹד הַרְשָׁבִי זֵיע"א, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב הַרְשָׁבִי בְּזוֹה"ק (ח"ב דף ל"ח.), (שְׁמוֹת פָּרָק כג יז): "יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֵל פְּנֵי הָאֵדָן ה'" דָּא רִשְׁבִּי"א, וְיָדוּעַ שֶׁרִשְׁבִּי"א הוּא פְּנֵי הַשְּׂכִינָה הַקִּדּוּשָׁה (אַדְרָא), כְּמוֹ שֶׁשָּׂאֵל הַקִּדּוּשׁ רַבֵּי אַבְרָהָם גֵּאלְנְטִי זֵיע"ע כִּי צַד יֹאמֵר כֵּן הַרְשָׁבִי זֵיע"א, וְתִרְצֵן

א. "שש"ת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון..." (ויקרא כג, א), ידוע מאמר הזוהר הקדוש שקראו לרשב"י שבת [עיין זוה"ק פרשת נשא (דף קמ"ב ע"ב) שרבי יהודה קארי לרשב"י שבת, וע"ש דף קמה א' שאלהו הנביא קארי ליה שבת] ועל כן הרבה אומרים הפיוט בר יוחאי בקבלת שבת, (עיין דף ל"ח, ל"ט) ובשיר השירים (א' ג) על הפסוק "לריח שמניך טובים"

א. "שש"ת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון..." (ויקרא כג, א), ידוע מאמר הזוהר הקדוש שקראו לרשב"י שבת [עיין זוה"ק פרשת נשא (דף קמ"ב ע"ב) שרבי יהודה קארי

שרשב"י לא אָמר אַת פְּנֵי הָאָדוֹן ה' אֶלָּא "פְּנֵי" הָאָדוֹן ה', שְׁהַצְדִּיק פְּנֵי הֵם כַּפְּנֵי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִם כֵּן זֶה שְׁאָמַר הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ (דף קנה), שְׁבִשְׁבוּעַ זֶה מִי שְׂרוּצָה לְרֹאוֹת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, יְכוּל. רָמְזוּ לָזֶה, שְׁכָלָם עוֹלָיִם בְּל"ג בְּעוֹמֵר אֶצֶל צִיּוֹן הַרְשָׁבִי זִיע"א, וְכַנּוּדַע שְׁמִי שְׂזוּכָה לְבֵא לְצִיּוֹן הַרְשָׁבִי וְלִלְמַד זֹה"ק בְּחֶשֶׁק וּבְהִתְלַהֲבוֹת וְאוֹכֵל וְשׁוֹתָה וְשֹׁמֵחַ, יִזְכָּה לְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַתּוֹרָה טוֹב, עַד כָּאן.

סְגֻלַּת הַיּוֹם

רִשְׁבִּי מְבַרֵךְ אֶת הַבָּאִים אֵלָיו

אוֹמְרִים מְשֻׁמוּ שֶׁל הָאֲרִיז"ל שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר עוֹמֵד הַתְּנָא רִשְׁבִּי עַל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ, וּמְבַרֵךְ לְכָל הַבָּאִים שֶׁם לְכַבְּדוֹ לְשִׁמּוֹחַ בְּשִׂמְחַת הַהַלּוּלָא (הַלּוּלָא דְרִשְׁבִּי).

כָּל אֶחָד יְכוּל לְהוֹשִׁיעַ בְּזִכּוֹת רִשְׁבִּי

כָּל מִי שֵׁישׁ לוֹ אֶמוּנָה בְּרִשְׁבִּי יֵשׁ לוֹ חַזְקָה בּוֹ, כְּשֶׁם שֶׁהַשִּׁי"ת הוּא ה' לְכָל, כִּף רִשְׁבִּי הוּא לְכָל, אֶפִּילוֹ לְפַחְוֹתִים (בֵּית אֶהֱרֹן).

קְדֻשַׁת הַמוֹעֲדִים

ל"ג בְּעוֹמֵר כָּלוּל מְכַל הַמוֹעֲדִים שֵׁישׁ בָּהֶם ל"ג יָמִים (מִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם), לְכֵן מִי שְׁלוֹמֵד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ כָּל הַשָּׁנָה דְּבוּק בְּנִשְׁמַת הַצְּדִיק וְדְבוּק בְּכָל הַמוֹעֲדוֹת.

מֵה מְקַנָּה מְטִהַר אֶת הַטְּמָאִים אֶף הַקַּב"ה מְטִהַר אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִי רַבִּי פְּנַחֵס מְקַאֲרִיץ שְׂאוֹמֵר שְׂזוֹהַר מְטִהַר בְּמִקּוֹם מְקַנָּה, אֲנַחְנוּ שְׁרַנּוּ

שאמר לרבי פנחס בן יאיר, חותנו, אלמלא לא ראיתנו בכך, לא הייתי בכך. (שבת ל"ג ב'). ואיתא ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכד ע"ב) בזוהרא דא יפקון ישראל מן גלותא, כי נמשך מזוהרא עלאה אימא עילאה תשובה כידוע לידועי חן, נמצא כי על ידי זוהר הקדוש ישובו ישראל ויפקון מן גלותא (עיין דגל מחנה אפרים פרשת בשלח) ויהיו קדושים, על כן חברייתא היינו רשב"י וחבריו שחברו הזוה"ק, כד מטן לפרשתא דא הוו חדאן, כי זכו שעל ידו ישובו ישראל ויגאלינו במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

ופיר"ש ובקהלת (י"ז) "אשְׁרִיף אֶרְץ...". פסוק זה דרשו בזוהר הקדוש על רשב"י (זוהר פרשת אחרי דף ע"ט ע"ב), "אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּחָה הָעֶלְיָה נִרְגְּיָהּ..." (במדבר ח, ג), ידוע כי ז' החברים היו כנגד ז' קני המנורה ושב"י נר האמצאי, פני המנורה וכמו"ש בזוהר הקדוש (פרשת פנחס דף רנ"ו ע"א). וראה בירושלמי (סנהדרין פ"א ה"ב) שרבי עקיבא אמר לרבי שמעון, דיין שאתי ובוראך מכירין אותך, הרי שחוף מרבי עקיבא לא הכיר איש אותנו, וזה היה קודם שהיה במערה, והנה אחר שהיה במערה שגבה מעלתו מאד, כמו

אָתְמוֹל "מָה מְקוֹה מְטֵהר אֶת הַטְּמָאִים אִף הַזּוֹהַר מְטֵהר אֶת יִשְׂרָאֵל",
הַיּוֹם נָשִׁיר, "אִף הַרְשָׁב"י מְטֵהר אֶת יִשְׂרָאֵל".

וְאָמְרוּ צְדִיקִים "בֵּיה אָנָּה רְחִיץ" בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ אֲנִי מִתְרַחֵץ כְּמוֹ מְקוֹה,
וּלְדַבְּרֵי הַרְמ"ז שִׁכְתָּב הָאוֹמֵר זוֹהַר הוּא כְּהוֹגָה הַשֵּׁם בְּאוֹתֵיּוֹתָיו וְיָכוֹל
לַעֲשׂוֹת נְסִים, מִמִּילָא בּוֹדָאֵי מִתְקִים בֵּיה אָנָּה רְחִיץ, בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ אֲנִי
מִתְרַחֵץ וּמְטֵהר, כְּמֵאֵמֶר דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם "אַרְחֵץ בְּנִקְיוֹן כְּפִי
וְאֶסְבְּכָה אֶת מְזַבְחֵךְ הַשֵּׁם".

לְמַדוּ תוֹרָתִי

חָטָא אָדָם הִרְאִישׁוֹן שְׁלֵא עָסַק בַּקְּבָלָה, לְכוּ גַם נִשְׁבְּרוּ הַלּוּחוֹת

כָּתַב הַמַּהְרַח"ו בְּהַקְדָּמָה לַעֵץ חַיִּים: כִּי עוֹוֹן אָדָם הִרְאִישׁוֹן בְּעֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע הוּא שְׁלֵא בָחַר לְהִתְעַסֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים שֶׁהִיא חֻכְמַת הַקְּבָלָה, וְזוֹהוּ
עֲצָמוֹ עוֹוֹן הָעֶרֶב רַב הָאוֹמְרִים לְמִשָּׁה "דַּבֵּר אֵתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה" בְּעֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע, "וְאֵל יִדְבֹר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוֹת" בְּסִתְרֵי תוֹרָה, כְּסִבְרַת
הַטּוֹעִים קֶצֶת בְּנֵי תוֹרָה אֲשֶׁר בְּזַמְנָנוּ זֶה הַמוֹצִיאִים שֵׁם רַע עַל חֻכְמַת הָאֱמֶת
חַיֵּי עוֹלָם, וְאוֹמְרִים שְׁכַל מִי שֶׁמִּתְעַסֵּק בָּהּ יִמּוֹתָיָא בְּקִצְרוֹת שָׁנִים חָס וְשְׁלוֹם,
לְכוּ נִשְׁבְּרוּ הַלּוּחוֹת הִרְאִישׁוֹנוֹת מִסְטָרָא דְעֵץ הַחַיִּים וְנִתְּנוּ לָהֶם מִסְטָרָא דְעֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע מִשְׁנָה שְׁפָחָה דְּמִטְרוֹנִיתָא וְגַרְם אֲבוּדָא דְחֶרֶבֶן בֵּית רֵאשׁוֹן
וְשֵׁנֵי וְגִלּוֹת הָאֲחֵרוֹן הַמֵּר וְהָאֲרֵךְ אֲשֶׁר אָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַד דִּיתוּבוֹן
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחִיּוּבָתָא וּבְקִשׁוֹ אֶת הַשֵּׁם אֱלֹהֵיהֶם לְהַכִּירוֹ וּלְיַדְעוֹ בְּרוּזֵי תוֹרָה
וְיַדְעוּ אֶת מִי הֵם עוֹבְדִים וּמִי הוּא מֶלֶכְכֶם, וְכַדִּין יִזְכוּ לַעֲסֵק בְּחֻכְמַת הָאֱמֶת
כְּמוֹ שְׁאָמַר הַכְּתוּב: "וַיּוֹרֶהוּ הַשֵּׁם עֵץ... וַיִּמְתְּקוּ" עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ.

וְהֵם הַגּוֹרְמִים לְכָל הָאֲסוֹנוֹת כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ בְּזוֹהַר (תְּקוּנֵי זֵהַר תְּקוּן ל' דף ע"ג:):
אֵינּוֹן דְּעִבְדִּין לְאוֹרִייתָא יְבִשָּׁה, וְלֹא כְּעָאן לְאַשְׁתְּדְּלָא בְּחֻכְמָה דְּקְבָלָה,
דְּגִרְמִין דְּאֶסְתְּלַק נְבִיעֵו דְּחֻכְמָה דְּאִיהִי י' מִינָה, וְאַשְׁתְּאַרְת ב' יְבִישָׁה, וַי לּוֹן
דְּגִרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחֶרְבָּא וּבִיזָה וְהֵרֵג וְאַבְדָן בְּעֵלְמָא.

וְכְמוֹ שִׁכְתוּב בְּפֶרֶשֶׁת נִשְׂא בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (דף קכד:): וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּבְגִין
דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילְנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הָאִי סִפֵּר הַזּוֹהַר יִפְקוֹן בֵּיה
מִן גְּלוּתָא וְכוּ' וְאִילְנָא דְּטוֹב וְרַע דְּאִיהוּ אֲסוּר וְהִתֵּר לֹא שְׁלִיט עַל יִשְׂרָאֵל
יִתִיר וְכוּ' כִּי אִזְ יִהְיוּ כְּמֵלְאָכִי עֲלִיוֹן עוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הַתּוֹרָה דְּאֶצִּילוֹת וְלֹא
בְּתוֹרַת מְטָטְרוֹ"ן מְלַבֶּשֶׁת בְּמִלְבוּשִׁים וְסַפּוּרִים גְּשָׁמִיִּים.

ב. קבלתי מכתב מאחד, שהאדמו"ר שלו אמר, כבר המהר"ח"ו לפני מאות שנים, וזהו עצמו עוון
כי אם ילמוד זוהר יכול למות ח"ו, ועל זה ניבא הערב רב, כנ"ל.

עוד אמרו בספר הזהר (תקנן ששית) וזה לשונו: וכמה בני נשא יתפרנסו ליתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראא בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרור בארץ.

בְּדוּרְנוּ מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּזֵהָר וְתַקוּנִים וְכַתְבֵי הָאָרִי, כָּל עֵסֵק תּוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ

וְכַתֵּב בְּהִיכַל הַבְּרָכָה (פְּרֻשַׁת עֶקֶב ז', י"ט), בְּדוּר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן, מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֵּהָר וְתַקוּנִים וְכַתְבֵי מֶרֶן הָאָרִי שֶׁהֵם חַיִּים מִמֶּשׁ לְנֶפֶשׁ, בְּלוּלָה, בְּמִקְרָא וּבְמִשְׁנָה וּבְחֻלְמוֹד וּפּוֹסְקִים, יַדַּע נֶאֱמָנָה שְׁכָל תּוֹרָתוֹ שְׁעוֹסֵק הוּא מִשְׂפָּה וְלַחוּץ, כְּדוּאָג, וְאִין לוֹ עֵסֵק בְּחַיִּים וְהָאָרָה לְנֶפֶשׁ, וְהוּא כָּלוּ טְעוֹת וְרַמְאוֹת, וְאִינוּ עוֹסֵק בְּתוֹרָה, אֲלֵא לֵהִיּוֹת מְאֲנִשֵׁי שֵׁם, לֵהִיּוֹת רַב וְרֵאשׁ גְּדוֹל הַדּוֹר וְלֵהִשְׁתַּרֵּר עַל הַבְּרִיּוֹת, וְאִין לוֹ חַיִּים וְלֵא חֵלֵק בְּחַיִּים...

וּבְדוּר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ שְׂכִינְתָא עֲלֵיוֹנָה אֲלֵא עַל יְדֵי הַזֵּהָר וְכַתְבֵי מֶרֶן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבְד שְׁנֵאמְרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וּבְדוּר הַזֶּה מִי הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אוֹהֵב יָמִים מְבֹלִי לְכַלּוֹת יוֹם בְּלִתֵי קִדְשָׁה לְרֵאוֹת טוֹב עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה, יִדְבֵק בְּסֵפֶר הַזֵּהָר וּבְכַתְבֵי מֶרֶן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבְד שְׁנֵאמְרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

וּבְזוּהָר פְּרֻשַׁת בְּרֵאשִׁית (דף כה ע"א), הָאָרִיךְ לְבָאָר עַל חֲמִשָּׁה מִיָּנִים שְׂיֵשׁ בְּעֶרֶב רַב, וְסִימָנָם נִגְ"ע ר"ע^א, וּמָהֵם נִמְחוּ בְּדוּר הַמַּבּוּל, וּמָהֵם בְּדוּר הַהַפְּלָגָה, [וּמִקְבֵּל בְּשֵׁם הַבַּעַשׁ"ט הַקֹּדֶשׁ, שְׁבִדוֹר עֶקְבָּתָא דְּמִשְׁיחָא, יַחְזְרוּ נְשָׁמוֹת דּוֹר הַמַּבּוּל וְדוֹר הַהַפְּלָגָה חֲזְרָה לְעוֹלָם, וְזֵהוּ הַנְּסִיּוֹן הָאֲחֵרוֹן]. וּמִבָּאָר הַזֶּה"ק שֵׁם, וּמָהֵם הָעֶרֶב רַב, שְׁנֵתְעַרְבוּ בִּישְׂרָאֵל, שְׁשׁוֹרְשָׁם מִקְּלַפֵּת עֲמָלֵק, שְׁנִשְׂאָרוֹ בְּגִלּוֹת הַרְבִּיעִית שֶׁהוּא גְּלוֹת אָדוּם, עֵינֵי שֵׁם בְּאֲרִיכוֹת, וְעוֹד אָמַר שֵׁם: וְסוּד הַפְּסוּק חָרַב בֵּיהּ מִקְּדָשָׁא עַל יְדֵי הָעֶרֶב רַב, "וְהָאָרֶץ הִיִּתָּה תֵהוּ וְכֵהוּ", וְעַל יְדֵי זֶה חֲזַר הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְכֵהוּ, שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הוּא מִמֶּשִׁיךְ הַשְּׂפָע וְהַחִיּוֹת בְּעוֹלָם [וְזֵה שְׂאֵנוּ נִמְצָאִים בִּימֵי סְפִירַת הָעֵמֶר שְׁנִפְטָרוּ תְּלִמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, מִפְּנֵי שְׁלֵא נִהְגוּ כְּבוֹד זֶה לְזֶה, וְהִיָּה הָעוֹלָם שְׂמֵם מִן הַתּוֹרָה, וַיֵּשׁ לְדַמּוֹת לְחֻרְבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהִיָּה תּוֹרָה בִּינֵיהֶם, אֲבָל הִיָּה

ג. וזהו שאמר אליהו הנביא לרבי שמעון לך לתנאי המשנה, ותאמרו להם ללמוד סודות התורה. והרשב"י מגלה לנו את האמת, ולומדי הזוה"ק יושבים בבית מדרשו של הרשב"י, ולא מפחדים מאף אחד, ואומרים את האמת בקול, כמו שכתוב בזוה"ק פרשת תזריע (דף מ"ו), ודאי לאו אתון אלא מאינון דדיריהון בבי רבי שמעון בר יוחאי דלא דחלין מכלא, עכ"ל. וודאי אתם רק מאלו שיושבים בית המדרש של רבי שמעון בר יוחאי שלא מפחדים מאף אחד.

ג. וזהו שאמר אליהו הנביא לרבי שמעון לך לתנאי המשנה, ותאמרו להם ללמוד סודות התורה. והרשב"י מגלה לנו את האמת, ולומדי הזוה"ק יושבים בבית מדרשו של הרשב"י, ולא מפחדים מאף אחד, ואומרים את האמת בקול,

שנאת חנם, וכתוב מפני שלא ברכו בתורה תחלה, ובאר הב"ח בסימן מ"ז הלכות ברכת התורה, שהיה חסר להם את נשמת התורה, כי למדו רק לצורך הגשמי שלהם ולא כדי להשרות השכינה בעם ישראל, עי' שם באריכות, וכידוע שלומדי תורת הנגלה הם נמצאים עדין בעולם הפרוד, ולכן יש ביניהם מחלקת ושנאה, מה שאין כן לומדי הסוד הם בעולם האצילות, ויש ביניהם אף ורק אהבה ואחדות כמו שאמר הרשב"י באדרא "אנא ברחמיך תליא", ובזוהר הקדוש כתבו מה שאמרו חז"ל כל אחד ואחד נכוה מחפתו של חברו בעולם האמת, זה אינו אצל לומדי הסוד, אלא הם באהבה ואחדות גם כן עדין העליון, וממשיך בזוהר שם: אבל כשיתגלה האור בזמן הגאולה על ידי הקדוש ברוך הוא הנקרא "אור", כמו שכתוב: "קומי אורי פי בא אורך", ונרמז בפסוק "ויאמר אלקים יהי אור" [וכתב הבני יששכר שהאור הגנוז מששת ימי בראשית נגנז בתוך ספר הזוהר], אז יתמחון מן העולם ויתאבדון כל החמשה מיני ערב רב, שהם מעכבים את ישראל מללמד תורת ה'.

ובזוהר חדש (ויצא דף לה:), על הפסוק (שיר השירים פרק ד ד) "כמגדל דויד צנאריך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שליטי הגבורים", אמר רבי כל הדברים יכלו והתורה לא תכלה... דתנן כל המתעסק בתורה בכל יום יתחדשו לו סתרים של מעלה... אמר רבי יצחק כל המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בליילה נשמתו עולה למעלה ומראין לו אותם הדברים העתידיים להיות בעולם... ועל ידם מתקים העולם ונבנה בית המקדש ואז, אלף המגן תלוי עליו וכל שליטי הגבורים אותן הנקראים אלף אלפין וכל הנשאר תלויים עליו, וכל השלטון בכל העולמות מלאים מטובו של מקום, עד כאן, [וכתב המהרח"ו שרק לומדי הסוד נקראים לומדי תורה לשמה והאריך שם, שאין מי שיאמר שהוא לומד תורה לשמה, כי התנא רבי מאיר מעיד עליו שהלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה, אם כן איפוא אותם הדברים, ולמה אין תורתם נשפעת להם כמעין המתגבר, וכמה דמעות צריכים לשפוך על כך, פי רק לומדי הסוד זוכים לזה, וכן כתב החסד לאברהם בפרושו לפרקי אבות].

טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "הלוֹא"

א. במועד קטן (דף כ"ה:): איתא רוכב ערבות שש ושמת בבוא אליו נפש נקי וצדיק (זהו הקדוש חלק א' דף רל"ה) וביום ל"ג בעומר יש למעלה יחוד עליון ושמחה רבה מפלאה, ומזמנין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרין בהון לרשב"י, כמו שכתב בזוהר הקדוש (ח"א רי"ח) שאמר

אָבוּהָ דְרַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי יִצְחָק, בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהֵא מִתְקַן פְּתוּרִיהּ, תְּהֵא מִתְקַן וּמְסֻדֵּר הַשְּׁלַחַן כְּמָא דְאֵת אָמַר "צְאֵנָה וּרְאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אָמוּ, בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ". וַיֵּשׁ לְרִמְזוֹ עֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אָמוּ, - אִם לְבִינָה תִקְרָא, שְׁהַלּוּמֵד זֹהֵר הַקְּדוּשׁ זֹכָה וְחוֹפֵף עָלָיו אָמָא עֵילָאָה כְּמַבְאָר בְּסִפְרֵי הָאֲרִיזוֹ"ל.

ב. יוֹם פְּטִירְתוֹ נִקְרָא הַלּוּלָא, מִפְּנֵי שְׁעַל יָדֵי אוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה יִהְיֶה יַחֲוֹד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, חֲתָן וְכֻלָּהּ (אוֹר הַחַמְחָה פְּרֻשֵׁת בֵּא).

ג. יוֹם ל"ג בְּעֵמֶר יִרְבֵּה שְׁמִיחָה לְכַבּוֹד רִשְׁבִּי ז"ע, כִּי הוּא יוֹם הַלּוּלָא דִּילֵיהּ, וְנוֹדַע שְׁרָצוֹנוֹ הוּא שִׁישְׁמַחוּ בְּיוֹם זֶה, כִּידוּעַ מִמַּעֲשֵׂה מַמְהַר"א הַלּוּי זֵלֵה"ה, וּמַעֲשִׂים אַחֲרִים אֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ וְנִדְעִים מִשֵּׁם רַבְּנָן קִדְיָשִׁי.

וַיֵּשׁ מִי שְׁנוּהֵג לַעֲשׂוֹת הַלְמוּד בְּלִיל ל"ג לְעֵמֶר עֲשֵׂרָה לְלִמּוּד שְׁבַחֵי רִשְׁבִּי הַמְּפֹזְרִים בְּזֵהר וְאֲדָרָא זֹטָא וְהוּא מְנָה יִפְהֵ. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ סִפְרַ עֲבוּדַת הַקְּדוּשׁ, מוֹרָה בְּאַצְבַּע (סִימָן ח' אוֹת כ"ג).

ל"ג לְעֵמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוּעַ הַחֲמִישִׁי הוּא גְמַר הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב

א. אָנוּ מִמְּלִיכִין בְּזוֹ מַדּוֹת דְּלָךְ ה' הַגְּדוּלָה וְגו' וְהֵם ז' פְּעָמִים ז' גִּימְטְרִיא מ"ט מְדָה, לְפִי גְדַל בְּרוּר הַמַּדּוֹת, וְשֶׁרֶשׁ הַמַּדּוֹת הֵם רַק עֶץ הַחַיִּים מִהַלָּךְ ת"ק שְׁנָה הֵם ה' מַדּוֹת. וְאַחַר כֵּךְ "כָּל וְכֻלָּה" הֵם יְסוּד וּמְלֻכוֹת, לְכֵן בְּל"ג בְּעֵמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוּעַ הַזֶּה כִּכָּר הוּא גְמַר הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב, כִּזְהָ שְׁמַעְתִּי מִמּוֹרֵי הָרֵב רַבִּי לוי יִצְחָק נ"י וְכו' וְהִיחֹד בְּשָׁבוּעוֹת (אוֹר יִשְׂרָאֵל פְּרוּשׁ עַל הַתְּקוּנִים סוֹף תְּקוּנָה ח"י).

ב. רָאָה בְּאַרְיִכוֹת בְּסִפְרַ הַקְּדוּשׁ עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל פְּרֻשֵׁת בְּהַר, קְדֻשַׁת לוי סוֹף פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא, סְדוּר דֵּא"ח מִבְּעַל הַתְּנִיָּא (שְׁעַר ל"ג).

מַעֲשֵׂה נוֹרָא מִהָאֲרִיזוֹ"ל וּבְעַל הַחֲרָדִים שְׁרָקְדוּ בִּיחַד עִם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּל"ג בְּעֵמֶר

בְּעַל הַחֲרָדִים" שֶׁהִיָּה בְּזִמְנָה הַבַּיִת יוֹסֵף וְהָאֲרִיזוֹ וְהָאֲלִשִׁיף, הִיָּה מִשְׁמַשׁ בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ בְּעִיר הַקְּדוּשׁ צְפַת ת"ו, וְאִישׁ לֹא יָדַע מַעֲצָם גְּאוֹנוֹתוֹ וְקְדֻשַׁתוֹ וְהַחֲזִיקוּהוּ לְאִישׁ פְּשוּט וְתַמִּים, פְּעַם אַחַת בְּהִיוֹתוֹ בְּל"ג בְּעֵמֶר בְּמִירוֹן, וְהָיוּ שְׁמָה הָאֲרִיזוֹ עִם הַחֲבֵרָא וְרָקַד עִמָּהּ זִמְן רַב לְכַבּוֹד הַהַלּוּלָא.

זָקֵן אֶחָד שֶׁהִיָּה שֵׁם לְבוּשׁ בְּגָדִים לְבָנִים בְּעַל צוּרָה וּבְעַל קוּמָה מִשְׁכָּמוֹ וּלְמַעְלָה, וְהִזְקֵן הַזֶּה רָקַד לְעַצְמוֹ שֵׁם בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה עִם חֲבֵרַת לְוִיָּת אֲנָשִׁי בְּרִיתוֹ שְׁלֵא הַכִּירוּם.

בתוך הרקודין והמחולות קפץ האר"י ואחז ביד אותו הזקן הנזכר ורקדו שניהם יחדו זמן רב, אחר כך אחז האר"י ביד ה"חרדים" ורקד עמו גם כן הרבה, בשמחה ובטוב לבב. ואחר שיצאו משם, הרהיבו עז בנפשם תלמידי האר"י הקדוש לאמר: אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם ובנוגע כבוד התורה בנגלה ובנסתר, כי מה שרקד עם הזקן, אין אנו מכירים אותו, ובודאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד עם השמש הרב רבי אלעזר אזכרי (ה"חרדים") הגם שהוא ירא שמים. אבל אין זה כבוד רבינו, רבן של כל ישראל. האר"י שמע דבריהם ושחק. אחר כך השיב להם אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד שאני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לרקד עמו? התלמידים הבינו שהזקן הנזכר הוא רשב"י בכבודו ובעצמו. ומאז נודע הדבר מי הוא המשמש הנזכר (ה"חרדים") שמחמת צניעותו לא נודע צדקתו ומדרגתו, שכל ימיו קיים מקרא מלא והצנע לכת עם אלקיך (תכן דברי יחזקאל החדש).

למוד הזהר בהלולא דרשב"י

א. בלקוטי הש"ס להאר"ז"ל (ברכות ו:) כתב: אגרא דבי הלולי מילי, פרוש שהנה זה סוד הלולא דצדיקיא שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בו ביום פטירת הצדיק מן העולם אין העסק כי אם בתורה ובמעשים טובים אשר חדש הוא. וזה סוד אגרא דבי הלולי מילי, פרוש, מילוליו ודבריו אשר חדש הוא, עכ"ל.

ב. רבי יוסי תמה מדוע מזניחים אפלו רגע מלמוד הזהר הקדוש בל"ג לעמר יום הלולא דליה שאז נמצא בינינו, כה אמר תלמידו רבי יוסי "תוהנא על חפמי דרא היך שבקין אפלו רגעא חדא למיקם קמיה דרבי שמעון למלעי באורייתא בעוד דרבי שמעון קאים בעלמא, [תמה אני על חכמי הדור איך עוזבים אפילו רגע אחד להיות לפני רבי שמעון ללמד בתורה, (הפונה את תורתו), בעוד שרבי שמעון נמצא ועומד בעולם] (זהר הקדוש ח"ב קמ"ט ע"א).

למוד תורת הגסתר במירון

א. תלמידי גורי האר"ז"ל ושאר חכמי התורה עלו למירון פעמים בשנה ללמד שם ספרי זהר הקדוש (רבי שלמה שלימל מצרף לחכמה דפוס ויניצ'א דף מ"ו:).

ב. על קבר רשב"י לומדים הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, כי כמה נסים ארעו שם וצריכים ללמד הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, ואחר כך לשמח הלב בשמחה רוחנית, ולא שום אבלות ועצבות, כי לא

בְּאֵלֶּה חֲפִץ רֵשְׁבִי, וְהוּא בְּדוּק וּמְנִסָּה, וְאַחַר כֵּן נוֹדְרִים נְדָרִים וּנְדָבוֹת, וּמִתְפַּלְלִים שָׁם תְּפִלָּה וְכוּ'. וְשׁוֹב אוֹדִיעֶכֶם, כִּי הַיּוֹם יוֹם רֵאשׁוֹן הַיִּיטִי בְּמַעֲרַת הַצְּדִיקִים וְכוּ' וְרֵשְׁבִי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְשָׁם לְמִדְתֵּי הַזֶּהָר (מִסְעוֹת הַשְּׁל"ה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל - שִׁפ"ח).

יְכוּלִים לְתַאֵר אֵיזָה שְׂמִיחָה גְּדוּלָּה יֵשׁ לְהַרְשֵׁבִי שֶׁ-700 אִישׁ בִּיחַד לְוִמְדִים תּוֹרְתוֹ, תּוֹרַת הָאֲדָרָא רַבָּא וְזוּטָא, וּבִפְרֻט שְׁלוּמִדִּים בְּרַבִּים וְכוּחַ גְּדוּל מְאֹד כְּמוֹ שֶׁהִבְאֵנוּ כָּבֵד בְּתַקוּן מ"ח אֶת הַחֲשֻׁבוֹן הַגְּדוֹל וְאֶת הַשְּׂכָר הַגְּדוֹל שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

תַּבַּת "שְׂמֵעוֹן" הִיא חֵיוֹת הַתְּנָא

כְּשֶׁלּוֹמֵד בְּגִמְרָא אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן, תַּבַּת שְׂמֵעוֹן הוּא חֵיוֹת הַתְּנָא, וְכֵן שָׁם כָּל אָדָם הוּא חֵיוֹת שְׁלוֹ, וְשָׁם הוִי"ה הוּא מְחִיָּה וּמְקַשֵּׁר חֵיוֹת עִם הַמַּחֲזִין, וְהַדִּין שְׂאוֹמֵר, הוּא הַשְּׂכָל שְׁלוֹ, דְּהֵינּוּ הַמַּחֲזִין, וְנִמְצָא שְׂכֵשְׁלוֹמֵד בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ, הוּא מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְרַבִּי שְׂמֵעוֹן (הַמְּגִיד מִמְעוֹרֵיטֻשׁ בְּסִפְרוֹ לְקוּיֵי אֲמָרִים).

אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא

א. בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים כְּשֶׁלּוֹמְדִים דְּבָרֵי שׁוּם תְּנָא וְחָכָם מְדַבְּרֵי הַקְּדוּמוֹנִים, שֶׁהִדְבָּר הַהוּא הוּא חֵיוֹת וְהַמַּחֲזִין שְׁלוֹ, וְהָאָדָם (מְלַמֵּד) הַלּוֹמֵד וּמְדַבֵּר דְּבָרָיו מְדַבֵּק וּמְכַנֵּס חֵיוֹת וּמַחֲזִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ הַדְּבוּרִים נִקְרָא אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא, וְלִכְךָ מְחִיָּה אוֹתוֹ שְׂמֵכְנִיס חֵיוֹת בְּהַדְּבָרִים, שְׁלִכְךָ אָמְרוּ (יְבָמוֹת צ"ז) שֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, שְׂאִפְשֵׁר לוֹמַר כִּי זֶה בְּחֵינַת הַשְּׂתַטְחוֹת עַל קַבְרֵי הַצְּדִיקִים, כִּי דְבוּרֵי הַצְּדִיק שָׁם הוּא קְבוּר וְטָמוּן חֵיוֹת שְׁלוֹ, כְּאֹמַר, וְזֶה הַלּוֹמֵד בְּהַכְּנִסוֹ עִם חֵיוֹת וְהַמַּחֲזִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ חֵיוֹת וּמַחֲזִין שֶׁל הַצְּדִיק שְׂטָמָן בְּדְבָרָיו, נִקְרָא אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא וְשֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, כְּנֹדַע זֶה מְדַבְּרֵי הַבַּעַל שָׁם טוֹב נִשְׁמָתוֹ בְּגַנְזֵי מְרוּמִים. וְנִקְרָאת בְּחֵינָה זֹאת הַשְּׂתַטְחוֹת עַל קַבְרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֵן דְּבָרֵיהֶם שְׁלוֹמֵד וּמְזַכֵּר הַיּוֹם הַלּוֹמֵד, וְלִכְךָ מְחִיָּה מַחֲזִין שֶׁל אוֹתוֹ הַצְּדִיק (מְאוּר עֵינַם רִישׁ מִסְכַּת שַׁבָּת).

ב. כְּשֶׁאֹמֵר דְּבָר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ שֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, שְׂמֵעוֹרֵר חֵיוֹת לְהַצְּדִיק, וְעַל כֵּן נַחֲשֵׁב לְהַדּוֹר, וְהֵינּוּ שֶׁדְּרָשׁוּ אֲגוּרָה בְּאֵהֲלָךְ עוֹלָמִים, דְּהוּי כְּדָר בְּעוֹלָם הַזֶּה (יִשְׁמַח מִשָּׁה, הַפְּטָרַת פְּרֻשַׁת תּוֹלְדוֹת).

בְּסוּף אֲדָרָא רַבָּא וְזוּ"ל: וְכַתּוּב "וְנִקְרָאתָ לְשַׁבָּת עֲנָג לְקָדוֹשׁ ה'" הוּא מְכַבֵּד, מֵאַן הוּא קָדוֹשׁ ה' דָּא רַבִּי שְׂמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּאֶקְרוּ מְכַבֵּד, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי.

לְמוֹד אָדָם כְּשֶׁר לּוֹמֵד תּוֹרַת רִשְׁבִּי גוֹרֵם נְשִׁיקוֹ הַדְּדִין

א. כְּשֶׁאָדָם כְּשֶׁר לּוֹמֵד תּוֹרַת הַתְּנָא, אָז הַתְּנָא נוֹשֵׁק אוֹתוֹ וְהוּא נוֹשֵׁק אֶת הַתְּנָא וְגוֹרֵם תְּעֵנוּג גָּדוֹל לְהַתְּנָא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁפִתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, וְזֶהוּ עַל יְדֵי בַחֲיִנַת נְשִׁיקָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְדַבֵּק רוּחַם בְּרוּחַנוּ כּו' (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵן חֶלֶק א' סִימָן י"ב).

ב. שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' בַּחֲצֵרוֹת אֱלֻקִּינוּ יִפְרִיחוּ (תְּהִלִּים צב). רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁב"י, שֶׁהוּא רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁמַעוֹן בִּיר יוֹחָאִי, דְּמִבְּקָשִׁים אֲנַחְנוּ מִהֲבוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ דְּאֲגָרוֹת הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל רִשְׁבִּי וְחִבְרֵיו הַשְׁתוּלִים בְּבֵית ה' בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, בַּחֲצֵרוֹת אֱלֻקִּינוּ, לְאוֹתָן הָעוֹמְדִים מְרְחוֹק מִבֵּית ה' שֶׁהֵם בַּחֲצֵרוֹת אֱלֻקִּינוּ, כְּמוֹ הַחֲצֵר לִפְנֵי הַבַּיִת, כֵּן עוֹמְדִים מִנְּגַד, יִפְרִיחוּ, יִזְרִיחוּ וְיוֹפִיעוּ בְּתוֹכָנוּ (דְּבָרֵי יְחִזְקֵאל).

רַבִּי בְּרוּךְ מִמְּעֵזִיבוֹז נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹ, נִהַג בְּכָל ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סְפָרֵי הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ

בְּטַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים כְּתַב: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹ, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סְפָרֵי הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְאַחֵר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֶּפֶר הַזְּהָר בְּיַדִּי קִדְּשׁוּ וְרִקַּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵינָּה דְקִדְּשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קִדְּשׁוּ אֶת סֶפֶר הַזְּהָר וְאָמַר בְּזֶה הַלְּשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיד, אֹן דוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מְפִיר אוֹתָךְ, וְאַתָּה מְפִיר אוֹתִי]. וּב"ה בֵּין הַצְּדִיקִים כָּאֵן בְּבֵיהֶמ"ד, הַרְבֵּה יְכוּלִים לְנַשֵּׁק אֶת הַזְּהָר"ק כִּי עָשׂוּ סִיּוּם בְּרַבִּים 400 אִישׁ.

רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מִזִּידִיטְשׁוֹב לָמַד וְשָׁנָה בְּסֶפֶר הַקְּדוֹשׁ "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מֵאַה וְאַחַד בְּעַמִּים

הִנֵּה לְסֶפֶר שְׁבָחוּ, תְּהִלְתּוֹ מִי יִסְפֹּר, וְגַם הֵלָא נּוֹדַע וּמְפָרְסָם לְאַלְפֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִסְתּוֹפְפוּ בְּצִלוֹ גְּדֹל קִדְּשָׁתוֹ וּפְרִישׁוֹתוֹ, וְהָיָה מְלֵא תּוֹרָה וְעֵנוּה וּקְדֻשָּׁה וְטְהָרָה, וְהָיָה בְּקִי בְּש"ס וּמְדַרְשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה וּמְכִילְתָּא, סְפָרָא וְסְפָרֵי, וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ וְתַקּוּנֵי הַזְּהָר וּבְכָל פְּתָבֵי הָאָרֶץ יִזְכְּרוּנוּ לְבִרְכָה עַד לְהַפְּלִיא, וְנִשְׁמַע מִפִּי קִדְּשׁוֹ שֶׁהַפְּרִי עֵץ חַיִּים לָמַד וְשָׁנָה מֵאַה פְּעַמִּים וְאַחַד, וְכֵן סְפָרֵי רַבּוֹ הַקְּדוֹשׁ [רַבִּינוּ צְבִי] הָיָה רָגִיל עַל לְשׁוֹנוֹ, וּמָסַר נִפְשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה וְהָעֲבוּדָה. וְהַתְּפַלֵּל בְּעַד כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וְהַמְּשִׁיךְ לָהֶם שְׁפַע פְּרִנְסָה וְהַצְּלָחָה, וְעַד חֲצֵי שְׁנוֹתָיו לָמַד מִתּוֹךְ דַּחַק וְעֵנִי וְנִשְׁמַע מִפִּי

קָדְשׁוֹ שֶׁהִיָּה לוֹמֵד בְּעֵמִידָה וּבַחֲרָף נִתְבַקְּעוּ צַפְרָנֵי יָדָיו מִן הַקֶּר שֶׁהִיָּה בְּבֵיתוֹ, וּמִזֶּה תִּבִּין גְּדֹל קִדְשֵׁת עֲבוּדָתוֹ (עֶשֶׂר קִדְשׁוֹת דָּף לו, מְעַרְכַת ח', הָרֵב הַקְדוֹשׁ מוֹרִינֵנו הָרֵב יִצְחָק אֲזִיק מִזִּידִיטְשׁוּב).
 מוֹרִינֵנו הָרֵב יִצְחָק אֲזִיק מִזִּידִיטְשׁוּב).

גְּדֹל מַעֲלַת הַתְּפִלָּה בַּמִּירוֹן

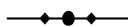
הַתְּפִלָּה עַל קְבָרֵי צְדִיקִים, אֶפְלוּ יָחִיד וּבְלֵי פְּנֵה שְׁלָמָה, מִתְקַבֵּלַת כַּתְּפִלַת צְבוּר.

נִתְבָּאָר שֵׁישׁ הַכְּנֵה גְדוֹלָה לְשַׁפֵּעַ הָאֱלֹקִי בַּמָּקוֹם, וּכְמוֹ כֵּן הַמָּקוֹם שֶׁהוּא מוּכָן לְהַתְּפַלֵּל בּוֹ כְּכֹר הוֹכֵן לְהִיּוֹת תְּפִלַת יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַעַת בּוֹ, לְכֵן הַמַּתְּפַלֵּל בּוֹ אֶפְלוּ יָחִיד, וְאֶפְלוּ בְּלֵי פְּנֵה שְׁלָמָה, הוּא קְרוֹב לְהִיּוֹת תְּפִלָּתוֹ נִשְׁמַעַת, וּכְמוֹ שְׁנֵאֵמַר בְּכָלֵב שֶׁהֵלֵךְ לְהַשְׁתַּטַּח עַל קְבָרֵי אָבוֹת שִׁיְצִילֵהוּ ה' מֵעֲצַת הַמְּרַגְלִים, שֶׁהִיָּה בְּטוֹחַ שִׁישְׁמַע ה' תְּפִלָּתוֹ בְּאוֹתוֹ מָקוֹם הַמְּקַדֵּשׁ מִצַּד הִיּוֹת בּוֹ אָבוֹת הַקְדוֹשִׁים וְגוֹפְתָם בְּהִיּוֹתָם חַיִּים הִיוּ כְּלִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּדָבָר שֶׁבְקִדְשָׁה (מִבִּי"ט זֹלָה"ה בְּסִפְרוֹ בֵּית אֱלֹהִים שַׁעַר הַתְּפִלָּה פ"ה).

זְכוּת הַרִשְׁבִּי מִסִּיעַת לְהַבֵּא לְטָהָר

א. רְאוּי לְכָל אִישׁ הִיָּרָא וְחָרַד אֶל לְבוֹ יוֹם הַהוּא לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה פִּי זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי מְסִיעַ לְהַבֵּא לְטָהָר, וְלֹא לְבִלּוֹת הַזְמַן בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים בְּהַבְלֵי עוֹלָם אֲשֶׁר הוּא לְצַדִּיק לְטָהָר וְכו' (רַבִּי יְהוֹנָתָן אִיבְשִׁין יְצוּק"ל).

ב. ל"ג בְּעֵמֶר מְסַגֵּל לְרַפּוּאָת הַגּוֹף וְהַנַּפֶּשׁ (אוּרְחָה וְשִׁמְחָה דָּף כ').

פְּתוּב בַּמִּשְׁנָה בְּאָבוֹת (פְּרָק ג א): "עֲקָבְיָא בֶן מֵהַלְלָאֵל אוֹמֵר, הַסֵּתַכַּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים וְאִין אַתָּה בָּא לְיַדֵּי עֲבָרָה, דַּע מֵאִין בָּאתָ, וְלֹאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ, וְלִפְנֵי מִי אַתָּה עֹתִיד לְתַן דִּין וְחֻשְׁבוֹן, לְפָנֵי מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא."

שׁוֹאֲלִים הַמְּפָרְשִׁים, מֵהוּ דִין וּמֵהוּ חֻשְׁבוֹן? וּמְבַאֲרִים, "דִּין" הוּא עַל הָעֲבֵרוֹת בְּעֲצָמָן, וְ"חֻשְׁבוֹן" הוּא עַל זְמַן הָעֲבָרָה, שֶׁהִיָּה יְכוּל לַעֲשׂוֹת בְּזִמְן שֶׁעָשָׂה הָעֲבָרָה מְצוֹת אוֹ לְלַמֵּד תּוֹרָה.

יְדוּעִים לָנוּ דְבָרֵי חַז"ל הַקְדוֹשִׁים: (מְסַכֵּת יוֹמָא דָּף פ"ו ע"ב) תְּשׁוּבָה מִיָּרְאָה מְהַפְּכַת זְדוֹנוֹת לְשִׁגְנוֹת, וְתִשׁוּבָה מֵאֲהָבָה זְדוֹנוֹתֵינוּ נִהַפְּכִים לְזִכִּיּוֹת. וְהַעֲצָה הַיְחִידָה לְהַנְצִל מִהַחֻשְׁבוֹן הִיא תְּשׁוּבָה מֵאֲהָבָה, דָּאֵז אִין לוֹ עֲבֵרוֹת בְּכָלֵל, וְאֶחָד מִיְסוּדֵי הַתְּשׁוּבָה כְּתַב הַרְמְב"ם "קְבִלָה לְעֵתִיד".

מורי ורבותי! איך אפשר לתקן, ואיך אפשר להפך שעה אחת למאות מליוני שעות של תורה? ובמה תרצה תשובתנו לתשובה מאהבה? ומה נקבל על עצמנו כדי לזכות בדין וחשבון?

בואו וראו מה דאיתא בגמרא במסכת בבא בתרא (דף ע"ח ע"ב) על הפסוק "על פן יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון אכלה ער מואב בעלי במות ארנן" (במדבר כ"א פסוק כ"ז-כ"ח), אמר רב שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן מאי דכתיב "על פן יאמרו המשלים וגו'" אלו המשלים ביצרם, "באו חשבון", בואו ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה, ו"ו ושכר עברה כנגד הפסדה, "תבנה ותכונן" אם אתה עושה פן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא, עכ"ל.

לכן צריך לעשות חשבון של המצוות. אמר החפץ חיים: "והתבוננתי בשעון, בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כלם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שנה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו שומע כעונה".

ובשעתיים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

בשניה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה.

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבילים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתיים וחצי מליון מצוות!

חז"ל הקדושים במסכת אבות (פרק ד' משנה א'):
בן זומא אומר... איזהו עשיר השמח בחלקו,
שנאמר (תהלים קכח), יגיע כפיך כי תאכל אשריך
וטוב לך. אשריך, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם
הבא.

ואנו מתפללים בכל יום: "נתן חלקנו בתורתך",
ומיהו העשיר האמיתי זה ששמח בחלק לימוד
התורה ובהו מכפיל את תורתו באלף, וידוע דברי
האר"י החי שעיקר עבודת ה' צריך להיות
בשמחה, ועל ידה זוכים לכל המעלות וההשגות
בסייעתא דשמיא.

ד. סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים עיה"ק:
כשנודע לו דברי הבן איש חי והכסא מלך, ניצל
את זמנו ולמד שש שעות בשבת אחת. וסיפר
לי על כך. אמרתי לו שכשלומים בשמחה, זה
שוה מליון שנה, ענה לי, לו ידעתי הייתי לומד
13 שעות זוהר בשבת.

בואו וראו מוחו של סוחר שעושה
חשבונות על כסף וזהו, כששומע חשבונות
כאלו שיכול להגיע לעשירות גדולה כזה,
ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פיך
מאלפי זהב וכסף". ועל זה אפשר להמליץ דברי

בשבת צריך לחטוף כמה שיותר תורה, אם בלמוד הנגלה אמרו כן המקבילים, על אחת כמה וכמה על למוד הנסתר, שעל למוד הזוהר הקדוש בשבת קודש שנה מאה מליון שנה תורה. [ראה בהמשך].

בשנה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה [הבאור: מאה מליון שנה תורה, לחלק לששים, שווה 1,666,666 כלומר מליון ושני שליש, לחלק לששים שניות, שווה בשנה אחת 27,777.777 כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשנה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא, כחמשים מליון מצוות בשנה אחת].

בפרשת כי תבא קראנו על צ"ח קללות, וכל אחד מזדעזע ותמה, למי מגיע כל כך הרבה קללות, בודאי לרשע וכופר רח"ל, ואלו התורה הקדושה מלמדת אותנו, (דברים פרק כח מז): "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל", כלומר מצות השמחה היא עקר עבודתנו, ובאמת, כבר אמר בן הגאון הצדיק ראש הישיבה רבי עזרא עטיה זי"ע שהרי הפסוק אומר "מי הקדימני ואשלם", ואם כן, לא מגיע לנו כלום, אלא רק על ידי השמחה, שזה מראה שאדם חפץ בקרבת ה', ורק על זה מגיע השכר, עד כאן.

מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה

אם כן צא וחשב, מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבילים פי אלף, ותשמח רק מכך, ועוד דברי הכסא מלך, ששעה למוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש, כדי להכריע את הכף לטובה, שכל שעה יעלה למליון שנה תורה, ובודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עליו, ותוסיף בזה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה, רק רגע! הרי בכל דקה אומרים מאתיים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמוכפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה. רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום, כפול 365 יום בשנה, שווה 8760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שווה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מכפלת ב 613 כי תלמוד תורה כנגד כלם, 105,120,000 כפול 613 שווה 64,438,560,000 [כששים וארבע וחצי מליארד מצוות], וזה רק בשעה למוד זוהר הקדוש ביום חול.

תקבל את השֶׁכֶר פִּנְגָד כָּל אֶחָד

וְזֶה עוֹד לִפְנֵי הַמָּאָה מְלִיּוֹן שֶׁהַכְּפִלְנוּ, כְּלוֹמֵר, כְּפוּל אֶלֶף בְּשִׁבְתָּ, וְעוֹד כְּפוּל אֶלֶף בְּשִׁמְחָה, וּבְהַתְּגַבְּרוֹת עַל הַצָּעֵר עוֹד כְּפוּל מֵאָה. עוֹד לֹא גִמְרָנוּ!!! חָשַׁב עוֹד רָגַע! אִם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁלָּךְ תִּלְמַד בְּמַנִּין, שׁוֹב יִכְפֹּל בְּאֶלֶף, כִּי כָּל מֵה שְׁנוֹתַיִם מִשְׁמַיִם נוֹתְנִים בְּאֶלֶף (זוֹהַר פְּרֶשֶׁת וַיֵּצֵא), וְהֵרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמַנִּין, וְאִם אַתָּה תִּאֲרָגֵן אֶת הַשְּׁעוֹר, הֵרִי כִּנְגָד כָּל אֶחָד תִּקְבַּל אֶת הַשְּׂכָר!!!

נְהִייתָ הַעֲשִׂיר הַכִּי הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנָר

אַתָּה יוֹדֵעַ מֵה? גַּם אִם לֹא שָׁמְעוּ לָךְ, אֲבָל אַתָּה הַשְׁתַּדְּלֵת לְקַבֵּץ אֶת הַמַּנִּין, גַּם תִּקְבַּל אֶת אוֹתוֹ שְׂכָר, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁכָל הַעֲוֹנוֹת שֶׁלָּךְ יִמְחָקוּ [פְּדֻבְרֵי הַמַּהְרַח"ו שֶׁעַר הַגְּלִגּוּלִים, הַגֵּר"א מְשַׁלִּי, וְאוֹהֵב יִשְׂרָאֵל פְּרֶשֶׁת קַרְחָן], נוֹ! יֵשׁ עוֹד מֵה לְחַשֵּׁב? הֲאִם תֵּשֵׁב בַּחֲבוּק יָדַיִם? הֵרִי נְהִייתָ הַעֲשִׂיר הַכִּי הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת מוֹלְטֵי זִילְיוֹנָר!!! הֵרִי אַתָּה צָרִיף לְשִׁיר וְלִרְקֹד כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה כְּמוֹ בְּשִׁמְחַת בֵּית הַשְּׁאוּבָה, שְׁלֹא יִשְׁנוּ כָּל הַשְּׁבוּעַ מְרַב שְׁמִחָה (סִפְּהַ דָּף נֹא עֲמוּד ב'): תָּנוּ רַבָּנָן מִי שְׁלֹא רָאָה שְׁמִחַת בֵּית הַשְּׁאוּבָה לֹא רָאָה שְׁמִחָה מִיָּמָיו.

הֵרִי בּוֹדָאֵי תַתְּעוֹרֵר וְתַקַּח אֶת עֲצֻמָּךְ בְּיָדַיִם, רַק אַל תִּשְׁכַּח שְׁצָרִיף לְכוֹן עַל הַכֹּל, וְלִבְקֶשׁ לְמַעַנְךָ אֱלֹקִים חַיִּים, כְּלוֹמֵר, שְׁכָל הַטּוֹבוֹת שְׁאַתָּה צָרִיף, זֶה לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, כְּדֵי שֶׁתּוּכַל לְעַבֹּד אֶת ה' בְּשִׁמְחָה, וְתִתְפַּלֵּל לְמַעַן כְּבוֹד שְׁמַיִם, לְפָדוֹת אֶת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִגְאֹלָהּ הַשְּׁלֵמָה, וְאִזּוֹ תִתְקַבַּל תְּפִלָּתְךָ בְּרִצּוֹן וּבְאַהֲבָה.

עַכְשָׁו בּוֹדָאֵי תִשְׁלַח כָּל אִשָּׁה אֶת בַּעְלָהּ וְתִדְרֹבֵן אֶת בְּנֵיהָ. וְהִיא עֲצֻמָּה, תִּנְצַל יָמִים וְשִׁבְתוֹת אֵלָיו, לְאַמִּירַת פֶּתַח אֱלֵיהּ, וְאַמִּירַת תִּיקוּנֵי זוֹהַר וְאַדְרָא רַבָּא וְזוּטָא, שְׁהֵרִי פֶּסֶק הַרְמַב"ם, שְׁאִשָּׁה שְׁלֵמָדָה תּוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׂכָר, וְכִמוֹ שְׁכֶתֶב הַבֵּן אִישׁ חַי שְׁאִשָּׁה גַם תִּגִּיד "פֶּתַח אֱלֵיהּ". וְהַעִיד עַל זְקֻנָתוֹ שְׁהִיתָה לוֹמְדַת זוֹהַר וְח"י פְּרָקִי מְשֻׁנוֹת בְּכָל יוֹם. [עַכְשָׁו מְבַיְנִים אִיךָ זְכִינוּ לְהַבֵּן אִישׁ חַי הַקְּדוּשׁ].

כְּתוּב בַּתּוֹרָה (בְּמִדְבָר לֵב פֶּסוּק יז- יח) "וְאַנְחָנוּ נַחֲלֵץ חֲשִׁים לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר אִם הִבִּיאֲנָם אֶל מְקוֹמָם... לֹא נָשׁוּב אֶל בְּתִינוּ עַד הַתְּנַחַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלָתוֹ". כְּמוֹ שְׁהִרְעִיא מְהִימְנָא [מִשָּׁה רַבָּנָן] מִצְוָה אוֹתָנוּ לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ דְּוּוֹקָא, שְׁתּוֹרַת הַרְשָׁב"י מְאִיר עַד סוּף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיף לְלַמּוֹד וְלֹא לְתַתּ מְנוּחָה לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאֵלְנוּ (זוֹהַר פְּנַחַס רִיט). כְּלָנוּ לְשְׁעוֹרֵי תּוֹרָה!!! כְּלָנוּ חֲפְצֵי חַיִּים!!! כְּלָנוּ לוֹמְדִים זוֹהַר הַקְּדוּשׁ!!!

הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ולמוכיח את חברו. שאם חברו שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע מקבל ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזוהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זוהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויום טוב, לכל ימי חייו, ימי שנותינו בהם [שבעים] תגיע ל-640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנין יהודים שילמדו בזוהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזוהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע "כל עשרה ביה שכינה שריה", אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע למספר שקשה מאד לחשב 6 זיליון ו-400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בודאות!!!

כתב באור ישירים: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

בא וראה מה דכתב המקבל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש זי"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: רחל מבכה על בניה... כי איננו, לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא שיאמר לה ה' אז, "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו'", כלומר משום שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, לכן, "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

כתב בדגל מחנה אפרים (פרשת שמיני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזוהר, אז והנה שרף, הינו, שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

אנו מקוים שכל אחד יעשה לעצמו חשבון של למוד הזהר ויקבל על עצמו בקבלה גמורה ללמד זוהר הרבה יותר ממה שלמד עד עכשו ועל ידי כך יהיו לנו אלף סיומי זהר ביום וכך יבוא משיח כמו שהבטיח ה'רשב"י, בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי בביאת משיח צדקינו כב"א.

בואו וראו: שעה אחת בשבת קדש שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובכך כל אחד ימצא תקון ונחת לנשמתו.

"החלש יאמר גבור אני"

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם בן שונה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים]^[1] וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י') "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

**מבצע עולמי לתיוקת של בית רבן שבזכות
הכל ביהם העולם עומד**

כל הילדים שיגמרו האדרות עד זאת חגגה יקבלו מתנה סט
זוהר השבת או סט זוהר חק לישראל.

מפעל הזוהר העולמי: 02-625-5789 / בקס: 029951300

שאלה: למה אתם מרעישים בלמוד הזוה"ק, הלא ידוע שעד שלא גמר ש"ס אסור ללמד קבלה?

תשובה: ראשית, צריכים לדעת ממי באה הטעות הגדולה? - זה בא מהמשפילים (מקובל מאבדק"ק שטפנשט, מאורות הזוהר), זה בא משבתאי צבי ימ"ש (סוד ה') שלא רצה שילמדו זוה"ק, שרצה להיות משיח השקר, ואם ילמדו זוהר ידעו את האמת.

חכמת האמת כדי שיבוא משיח. 1. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל ו. יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא שעות ביום.

ועכשׁו נבאר את הטעות: על למוד הקבלה כתוב בש"ך, שלא ללמוד קבלה וכו' זה רק על קבלה, דהינו ספרא דצניעותא וכו', ולא על למוד וגירסת זוה"ק, והרב אזולאי, באור החמה כתב האסור ללמוד קבלה הנה רק לזמן קצוב עד 1490. ומ-1540 והלאה, צריכים לעודד את כלם לעסק בספר הזוהר, מפני שרק על ידי למוד הזוהר תבוא האנושות לגאלה הרוחנית ולביאת המשיח, וכבר כתב המהרש"ו בהקדמה לעץ חיים שכל האסור הנה לאלף החמישי, ועכשׁו באלף השישי מצוה וחובה לזרז הגאולה על ידי למוד הקבלה, לכן אסור להתחמק מלמוד הקבלה. (והבאנו בספר "אור הזוהר" מ-1000 צדיקים, וגם מרבני הפד"ץ עדה החרדית בשנת תרפ"א, תשס"א, וכתבו: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוה"ק אשר הוא מבטל כל מיני פרענויות וגזרות קשות ורעות, ולבקש מבני תורה וכו' שכל מי שאפשר לו ישתדל ללמוד דף זוהר בכל יום. ומפל גדולי ארץ ישראל האשכנזים והספרדים, שרק על ידי למוד הזוה"ק יבא הגאולה שלמה, וכלם פה אחד פוסקים, ואומרים שכל יהודי ואפילו ילד קטן צריך ללמוד זוה"ק כמו שכתוב בזוה"ק וירא קיח.) אמר להם רבי שמעון: ... וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפילו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל (יכמו שכתוב בזוהר, נשא אות צ'). ראה עוד, אור הזוהר בשם זוה"ק (פ' וירא קיח.), בן איש חי, (בהקדמת התקונים בניהו), (נוצר חסד, פ"ד מ' כ), אור החמה, הקדמת הרבנים (לזוהר דפוס גרבה), בתקוני הזוהר (כגן הירק), בספר סגלת ישראל (מע' ד' אר' ה').

ובגלל שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. הגאולה וביאת המשיח תלויים רק בלמוד הקבלה (הגאון מוילנא, אבן שלמה 11,3). ועקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פ"א אר' ג').

על למוד הזוהר אין שום הגבלות... (החפץ חיים). והנה החפץ חיים מעורר לכלם ללמוד כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (בנין יוסף). רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו ללמוד זהו ספר מוסר, ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל. "אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום..." (הרה"ק רבי י"א מקמנא, נוצר חסד),

והבן איש חי בספרו דעת תבונות (פכ"א), כתב שכל יהודי צריך ללמוד בכל יום כל חלקי הפרד"ס אפילו בגירסא, וכן פסק הפך החיים (סופר) בכמה מקומות, שמי שאינו יודע קבלה ילמד זוהר בגרסא, וכן בספר ראשית חכמה פי כלו מלא זוהר, כדי שיחשב לו כאלו למד קבלה, וכן כתב

הַפְּלָא יוּעֵץ, וְכֵן ר' יִצְחָק אֶלְפִיָּה זי"ע. הַרְשֵׁב"י הֵיחִיד שְׁמִמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, כְּמוֹ שְׁאָמַר יְכוּל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, לְקוּטֵי מוֹהַר"ן (קמא ס"א). אִם לֹא לָמַד זוֹהַר צָרִיף לְבוֹא בְּגִלְגוּל, לֹא יִזְכֶּה לֵהִיּוֹת בְּגֵן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן (זוהר), הַבְּעַשׂ ט צוּה לְאַנְשֵׁיו: שְׁקוּדִם כָּל תְּפִלָּה יִלְמְדוּ מֵאֲמָרֵי זֶהָר (דורש טוב).

דְּרֵשָׁה ב'

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, לִיְחַד שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, לְאַקְמָא שְׁכִינְתָּא מְעַפְרָא וְלַעֲלוּי שְׁכִינַת עוֹזְנוֹ בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְזִכּוֹת לְכָל הַיְהוּדִים, הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, "לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדְח", לְקַבֵּץ פְּזוּרֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה. וַיְהִי נוֹעַם אֲדוּנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ.

בְּשֵׁם ה' נַעֲשֵׂה וְנַצְלִיחַ.

בְּרֵשׁוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקִי, קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, ר' שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר הַנְּמַצְאִים כָּאֵן אֲתָנוּ לּוֹמְדֵי הַזוֹהַר בְּמִירוֹן. בְּרֵשׁוֹת הַגְּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הַגַּה"צ הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנִיְהוּ יִשְׁשֻׁכָּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וּבְרֵשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוֹנִים, רֹאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים שְׁאֲרָגְנוּ אֶת קַבּוּץ הַגְּדוֹל הַזֶּה, לְכַבוֹד שְׁמַחַת הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א וְכָל הַקְּהָל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה. אֲנַחְנוּ מִיַּחֲלִים וּמְצַפִּים שְׁמִקִּידוּשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקַּבּוּץ הַזֶּה, שְׁלוּמְדִים בְּיַחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל קַבּוּץ שֶׁל 700 צְדִיקִים תּוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְשֵׁב"י זִיע"א, וּמְקִיָּמִים דְּבָרֵי הַרְשֵׁב"י הַקְּדוּשׁ שְׁאָמַר (גִּיטִין 10) שְׁנוֹ מְדוּתֵי "לְמַדוֹ תּוֹרְתִי", יְבִיא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה אֶת הַקַּבּוּץ גְּלוּיּוֹת בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

כְּתוּב בְּתַקוּנֵי זֶהָר (תַּקוּן ו'), "שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁרְהָ שְׁכִינְתּוֹ עַל צִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים", וְאִם כֵּן בְּרוּר שְׁיֵשׁ כָּאֵן בְּצִיּוּנֵנוּ הַקְּדוּשׁ שֶׁל ר' שְׁמַעוֹן הַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה, וְחַבְרֵי הַפּוֹלָל זוֹכִים לְלַמֵּד מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּצִיּוּנֵנוּ הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַרְבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן זִיע"ע, וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְנַשְׁמַתָּם הַקְּדוּשָׁה.

אָמְרוּ חַז"ל בִּיבְמוֹת (צו ע"ב - צו ע"א): אֲזַל ר' אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעָתָא בִּי מְדַרְשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מְשִׁמְיָה דְר' יוֹחָנָן, שְׁמַע רַבִּי יוֹחָנָן אִיקְפֵּד, שׁוֹאֲלַת

הגמרא ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? ומתרצת הגמרא דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלה עולמים" (תהלים סא, ה) וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה, דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובכות בקבר, אמר ר' יצחק בן זעירא, ואיתימא שמעון נזירא: מאי קרא? "וחכף כזין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים", (שיר השירים ז, י) ככומר של ענבים, מה כמר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובכות בקברו¹.

היוצא לנו מדברי הגמרא שהצדיקים משתוקקים שיאמרו את אמרותיהם בעולם הזה ואם כן על אחת כמה וכמה שצריך ללמד את תורת הרשב"י על ציונו הקדוש שהוא בעל המימרא, ולעשות לו נחת רוח על ידי זה².

כמה גדול כח הלומד זה הקדוש, על ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרבי שמעון בר יוחאי עליו השלום, כפשוטו ממש, לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (ספ"ה דף מה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין

בבכורות וזה לשונו: והנאה הוא לו שדומה כחי רבינו גרשום שם דובבות בעולם הזה ושפתותיו דובבות בעולם הבא. ואמרתי לפרש תכן של "שפתותיו דובבות", מהו המשמעות ומה הנאה יוצא לו ולנו על ידי זה, כי אנו באים להרשב"י ומבקשים כל אחד בבקשתו הרוחנית והגשמית, ששניהם אחד, כי אי אפשר זה בלי זה, ובמה נתרצה לפני הרשב"י שיתפלל ויעתיר בעדנו שישם יתברך ימלא בקשתנו, וזה על ידי שאנו לומדים תורתו כבקשתו "למדו תורתו" (גטין ס"ה) ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה הוא מחזיר לנו נחת רוח ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין. וכמבאר בזה הקדוש (חלק ג' דף קכ"ח) וזה לשונו: אנו קיומי עלמין, דעלמא מתברך בגין.

ז. ופרש על זה בספר יערות דבש (חלק שני - דרוש ז): ... הינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכן שפיר אמרנו דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל (ועין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז).

ח. מתוך מכתבו של המרא דאתרא של מירון הגאון הצדיק רבי מאיר שטרן שליט"א: ביבמות (צד) בכורות (לא): דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר. ורש"י שם ביבמות וזה לשונו, שיהא שפתי נעות בקבר כאלו אני חי. ורש"י שם

מִיּוֹם שְׁנַבְרָאֲתִי עַד עֵתָהּ וְאֶלְמְלִי אֶלְיַעֲזַר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁו וְאֶלְמְלִי יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עֲמָנוּ מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפּוֹ.

רואים כאן שרבי שמעון מעיד בעצמו שיכול לפטר העולם, אם פן מי שעושה נחת רוח לנשמתו שיהיו שפתותיו דובבות בקבר ודאי שיחזיר לו טובה ויפטר אותו מן הדין.

ועל ידי למוד זהר יכולים להתדבק בכל זמן ובכל מקום לנשמת הרבי שמעון בר יוחאי ולזכות לישועות נפלאות, ובדאי רבי שמעון בר יוחאי

ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזהיר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהו יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"א איסטרולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד ז"ע).

הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה

ט כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פרשו רבותינו ז"ל שקל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שקתוב בירושלמי מסכת שקלים.

כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונתגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקקין, והציל לאחד מתוך ההפקה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטון] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להר"ח הטוב ז"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגויה צדיקיא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלן צדיקיא מחדתין מלין דאורייתא,

זי"ע יכיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת, שְׁכִידוּעַ שְׁהִזְהַר הַקְּדוֹשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאֶסוּנוֹת.

וּבַמְדַרְשׁ רַבָּה (בְּרֵאשִׁית ל"ה, ב') הִבִּיאוּ רַש"י זי"ע עַל הַפְּסוּק (נח פֶּרֶק ט' י"ב) "זֹאת אוֹת הַבְּרִית... לְדֹרֹת עוֹלָם". דָּרְשׁוּ חֶסֶר שֵׁשׁ דּוֹרוֹת שֶׁלֹּא הִצְרָכּוּ לְאוֹת, לְפִי שְׁצִדִיקִים גְּמוּרִים הָיוּ לְדֹרֹת נִכְתָּב כְּמוֹ דּוֹרוֹ שֶׁל חֲזַקְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה וְדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עַכ"ל. וְעַל יְדֵי שְׁנַלְמַד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ נִזְכָּה בְּכַח הַתּוֹרָה לְהַמְשִׁיךְ אֶת נִשְׁמַת הַרִשְׁבִּי לְדוֹרָנוּ מִמָּשׁ, וּבִזְהָר מִיַּד נִגְאָל.

גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת הַכִּירוּ בְּגִדְל הַמַּעֲלָה שֶׁבְּלַמּוּד סֵפֶר הַזֵּהָר, שְׁמַבְטֵל כָּל מִינֵי פְרַעַנְיּוֹת וּגְזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתְנָא וְחֶרְבָּא וּבִזְהָר מַעֲלָמָא. וְהַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל וּמְסוּכָךְ בְּצִלָּא קְדִישָׁא – כְּאֶמְרָם ז"ל (ירוּשְׁלַמִּי בַּמּוֹת ע"ח), (תְּהִילִים פֶּרֶק ק"מ ח') "סִפְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נִשְׁק". וְבוֹ נִנְצֵל מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּגִיא.

וּמְבַאֵר בְּתַקּוּנֵי הַזֵּהָר (תַּקּוּן שְׁתִּיתָאָה דֶּף כ"ד ע"א, וּבְתַקּוּנֵי זוֹהַר הַמְּחוּלָק לִימּוֹת הַשְּׁנָה, [בְּשֵׁנֵי כָרְכִים], בְּהוֹצָאת מַפְעֵל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי, נִמְצָא בְּלִימּוּד לַיּוֹם כ"ו חֲשׁוֹן עֲמוּד קי"א), שְׁבִשְׁעָה שְׁאֵלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְלַחֲבֵרִיא קְדִישָׁא שְׁעֲמוּ וְלָמַד עִמָּהֶם סִתְרֵי תוֹרָה בְּעִנְיַן תַּקּוּנֵי נִשְׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מִשְׁמַיִם וְאָמְרָה לָהֶם "כִּמָּה רַב כַּחוֹ וּקְדִשְׁתּוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּךְ הוֹסִיפָה וְאָמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמָּה בְּנֵי נִשְׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ כִּד יִתְגַּלּוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיא, וּבְגִינִיָּה, "וּקְרֵאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ". וּבְלְשׁוֹן הַקְּדִשׁ: כִּמָּה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחַבּוּר שֶׁלָּךְ כְּאֲשֶׁר יִתְגַּלּוּ לְמַטָּה בְּדוּר הָאַחֲרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזִכּוֹתוֹ יִתְקַיֵּם הַפְּסוּק "וּקְרֵאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ" – הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלָמָה.

יא דְכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מִצִּילָה מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אָבִינוּ ע"ה – פַּח הַתּוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בּוֹי, וְהוּא רָמַז לְתוֹרַת הַסּוּד, וּבְלַמּוּדָה נִגְאָל בְּקִרּוּב (כְּמוֹבָא בְּרַש"י עַל הַתּוֹרָה וְיִקְרָא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) וְזִכְרֵתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאֲרָץ אֶזְכֹּר. – בְּחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלֶיהוּ חֶסֶר בְּחַמְשָׁה מְקוֹמוֹת יַעֲקֹב נָטַל אוֹת מִשְׁמוֹ שֶׁל אֵלֶיהוּ עֲרַבּוֹן שְׂבִיבָא וּבִשְׁר גְּאֻלַּת בְּנֵי. וְהָבִן.

ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק. * ובהצטרף יחד כוח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונעשה משיח עם כוחו של הרשב"י זי"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדין בוודאי יבוא תיכף משיח בב"א אכ"ר.

ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, שפל העוסק בספר זה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אומר הקב"ה: כאלו פדאני לי ולבני מן הגלות וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא דבגינה יבוא דרור, פי סגלה זו בו ולא בזולתו. - בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם כנזכר בפירשת ויחי (דף רי"ז), על דא כתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת, לאצנעותא, והבן זה מאד (הרב חיים ויטאל זלה"ה בהקדמתו לשער ההקדמות).

והכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי זי"ע וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). - וכתב בפרי עץ חיים (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקון"ז לרמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א זי"ע דאלו היה חי בדורו היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בשיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בשיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, וכודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות פי אין פמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמדו בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידיטשוב נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובא בספר בן ביתי על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ר"ת ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזהר בפרשת שמות, על הפסוק: "והנה נער בכה ותחמל עליו וגו'", והבן זה.

מורי ורבותי קהל קדוש! עד מתי תהא שכונתא בגלותא? היאך לא נחוס על אבינו שבשמים?

מלך המשיח מתגולל ביסורים ומתחנן אלינו, הוא רוצה לבוא, השם יתברך רוצה לגאלנו, וכל זה תלוי רק בנו!!!

ומה העצה? משה רבנו אליהו הנביא והרשב"י זיע"א נתנו לנו עצה טובה קלה ומועילה מה לעשות לקרוב הגאולה, וכיצד נזכה שהמשיח יבוא תכף ומיד.

העצה הפשוטה היא: שהכולל הזה יביא את המשיח, שנעשה סיום כל ספר הזהר בכל יום ויום, וזה קל מאד, אם יש לנו 26 אבכים, יכולים לסים בכל שבוע, על ידי שכל אברך ילמד שני שעות ביום, שבע ימים, ויש לנו כל שבוע סיום הזהר הקדוש. ושני השעות האלו ילמדו מחצות שני שעות 2-12 שהם השעות הכי היקרות והחשובות בשמים, וכן כל

אָחַד בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ יוֹכֵל לְהַצְטַרֵף לְלוֹמְדֵי חֲצוֹת אֱלוֹ, עַל יְדֵי שְׁיַעֲזוֹר
בְּצַדְקָה הַגּוֹנָה לְהַצְדִּיקִים הָאֲבָרְכִים הָאֱלוֹמְדִים וּמְתַקְּשִׁים לְהַרְשִׁבִי
פָּנִים אֶל פָּנִים, בְּצִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ.

אֲחִים יְקָרִים! כְּלָנוּ בִּיחַד יְכוּלִים לְהִבְיֵא אוֹתוֹ, תַּכְּף וּמִיד בְּעֶזְרַת
הַשֵּׁם. א. בְּאַחַדוֹת וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל. ב. עָלֵינוּ לְהִרְבוֹת מִלִּיּוֹנֵי שְׁעוֹת
לְמוֹד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

רְבוּתֵי יֵשׁ לָנוּ כָּאֵן קְדוֹשׁ הַשֵּׁם גָּדוֹל וְנוֹרָא! כְּלָם מְתַאֲסָפִים לְמַעַן הִרְבוֹת
כְּבוֹד שְׁמֵיָם!

אָנוּ קוֹרְאִים לְכָל יְהוּדֵי בְּכָל הָעוֹלָם שְׁיִתְרוּם לְכוּלֵל הַזֶּה, וְכֵן יִהְיֶה לָנוּ
דֵי כֶּסֶף, לְ-182 אֲבָרְכִים וְהֵם יַעֲשׂוּ סִיּוּם מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְכָל אַחֲיֵנוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ שְׁתַּפִּים לְמַעַן סִיּוּם הַזֶּה, בְּצִיּוֹן הַרְשִׁבִי הַקְּדוֹשׁ בְּמִירוֹן.

וְכִמוּ שְׁכָתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַגְּאוּלָּה הָאַחֲרוֹנָה תְּבוֹא רַק בְּזָכוֹת וּבְכַח
הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים שֶׁהַעֲצָה הַיְחִידָה לְהַנְצִל מִמְּלַחַמַת גּוֹג
וּמַגּוּגִיּוּם הִיא לְלַמֵּד תּוֹרַת הַסּוּד, וְלְמוֹד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְתַכְּף
וּמִיד מְגִיעַ הַמְּשִׁיחַ.

לְמוֹד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ צִילָא דְמַהִימְנוּתָא כֶּסֶכָה:
כְּתוּב בְּתַהֲלִים (פָּרָק ק"מ ח') "ה' אָד-נִי עֹז
יְשׁוּעָתִי סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נֶשְׁק". וּבִירוּשְׁלַמִי
(בְּמִוֹת דָּף עח) אָמְרוּ: דְּבַר אַחַר "בְּיוֹם נֶשְׁק"
זֶה נֶשְׁקוּ שֵׁל גּוֹג. וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים דְּהַסְכָּךְ
שֵׁל הַסֶּכָּה בְּבַחֲיֵנַת בִּינָה, הַנְּקָרָאֵת אִם
הַחוּפְּכַת עַל הַבְּנִים בְּצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וְכִמוּ
כֵן הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ שֶׁלְמוֹדוֹ בְּבַחֲיֵנַת בִּינָה,
נְחָשֵׁב לְסִכְף וְצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמִסְכָּף וּמִגָּן
בְּיוֹם נֶשְׁק שְׁמַצִּיל מִמְּלַחַמַת גּוֹג וּמַגּוּג. (בְּדֵי
עֲרֻבוֹת).

יב ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא
1679 כמנין בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה'
עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על
ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין
ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש
בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את
הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות
עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל
ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה
עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים
ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק].